

Milí přátelé, sestry a bratři,

rád bych vás v posledním pastýřském dopise v tomto školním roce pozdravil slovy epištoly Židům 10,23–24: *Držme se neotřesitelné naděje, kterou vyznáváme, protože ten, kdo nám dal zaslíbení, je věrný. Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.* Rád bych z tohoto textu vypíchl slovo *naděje*.

Slovům o naději se v dnešní době někdy dává nálepka „naivita“, „nedostatek kritického myšlení“, „útěk před realitou“, „černobílé vidění“ a nevím co ještě. Mnohem více než s nadějí se kolem sebe setkáváme se skepticismem a kritikou, jež se stávají obrannými prostředky proti zklamání a zraněním. Každému z nás se v takové společenské, ale někdy i sborové atmosféře může snadno stát, že spíše boříme. Z nějakého důvodu je totiž jednodušší říci „ne“ než „ano“, kritizovat než chválit, vysmát se než povzbudit, ukázat prstem na to, co se nepovedlo, než na to, co je dobré a krásné. Že se nejedná o nic nového, ukazuje i následující citát, napsaný za zdi nacistického vězení D. Bonhoefferem: *Je chytřejší být pesimistou: zapomene se na zklamání a člověk se před druhými neblamuje. Optimismus není ve své podstatě názor na přítomnou situaci, nýbrž životní síla, když se všechno zdá ztracené. Síla snášet zvraty, síla, která nikdy neponechá budoucnost protivníkovi, ale vyhrazuje si ji pro sebe. Existuje jistě také hloupý, zbabělý optimismus, který by se měl zakázat. Ale optimismem jako zaměřením k budoucnosti nemá nikdo pohrdat. Doufat v lepší pozemskou budoucnost a připravovat se na ni, považují někteří lidé za něco nevážného, někteří křesťané za něco bezbožného. Myslí si, že smysl současného dění je v chaosu, v rozpadu řádu, v katastrofě, a stahují se do zbožného ústraní, místo aby nesli odpovědnost za další život, za budoucí dílo, za přicházející pokolení. Je možné, že zítra nastane soudný den. Pak se rádi vzdáme práce pro lepší budoucnost, ale dříve nikoli.*

Moc bych si přál, aby naše sbory charakterizoval právě onen optimismus, jak ho popsal Bonhoeffer. Optimismus zakořeněný v evangeliu, nepopírající realitu, ale zároveň nemající z reality strach. Nemající strach povzbudit, pozvednout a přinášet naději, navzdory někdy těžkým věcem, které kolem sebe vidíme a mnohdy i zakoušíme. V takové církvi, v takovém sboru se dobře dýchá.

Možná si nyní někdo řekne, že je to krásné, že ale život takto nefunguje. Život je tvrdý, zlý, a často připomíná cosi jako divadlo absurdity se špatným koncem, tak proč to nezdůrazňovat?

Jenže nebyl to nikdo menší než Tolkien, který se proti tomuto přístupu ohradil. Tolkien tvrdil, že *příběhy se šťastným koncem v žádném případě neunikají z reality. Píše, že pro ty nejvíce uspokojující příběhy je charakteristická tzv. eukatastrofa (dobrá katastrofa).* Co tím Tolkien myslel? To, že radost ze šťastného konce nemá nic společného s únikem ani prcháním. Nepopírá existenci smutku a nezdaru. Tyto věci jsou nutné, aby mohla být zakoušena radost z osvobození. Popírá to ale obecnou a konečnou porážku navzdory mnoha jejím náznakům. Tolkien argumentuje, že *lidé cítí, jak*

tyto příběhy ukazují k jakési základní realitě. Ta ukazuje, že i když je svět plný nebezpečí, bolesti, žalu a tragédií, věci mají smysl, protože existuje rozdíl mezi dobrem a zlem. A jednou dojde ke konečné porážce zla i k úniku ze smrti. Onou základní realitou je evangelium.

Dobrou zprávou je, že nám byla dána výsada toto zvěstovat!!!

Před námi jsou prázdniny, během nichž snad na všech sborech proběhnou nejrůznější akce v podobě kempů, táborů, sborových dovolených a dalších mimořádných akcí. Při těchto akcích zazní na stovkách míst evangelium, stovky mladých i starých, křesťanů i nekřesťanů budou nějakým způsobem osloveni Božím slovem. Z pohledu světa možná naivní zprávou, že zlo a smrt nemá na tomto světě poslední slovo. Aby tato zpráva nezapadla, aby přinesla užitek, modleme se ve svých sborech za nadcházející prázdniny. Z kazatelské praxe mám zkušenost, že častokrát různé praktické a třeba i nutné přípravy zastínily modlitební zápas za jednotlivé akce.

Vyjádřeme vděčnost těm, kdo povedou nejrůznější akce a tábory. Není to samozřejmost, že je na sborech máme!

Po prázdninách nebo i během nich přijdou mnozí lidé možná poprvé do našich sborů. Moc bych si přál, aby zakusili slovy Bonhoefferovými optimismus, slovy Tolkienovými eukatastrofu a slovy Bible evangelium, a to jak působením Božího slova, tak našich společenství.

Myslím, že na některých sborech je třeba prolomit pomyslnou „depku“, tedy smutek, nejistotu a přílišné analyzování, proč věci nejdou a nikdy nepůjdou. V takovém prostředí a atmosféře se nejen strašně těžko slouží, do takového prostředí se také obtížně přivádějí noví lidé. Je-li taková atmosféra u vás, prostě Pána, aby došlo ke změně a abyste se nenechali otrávit postojí několika „realistů“.

Chceme vidět realitu, ale nechceme se jí bát, chceme se učit vidět skutečnost Božíma očima.

Ať je vám Pán Ježíš během prázdnin milostiv, ať prožijete odpočínutí, a ať na akcích vašeho sboru nejen zazní evangelium o naději, ale ať se i dotýká srdcí posluchačů. Zároveň ať jsou naše sbory místem naděje.